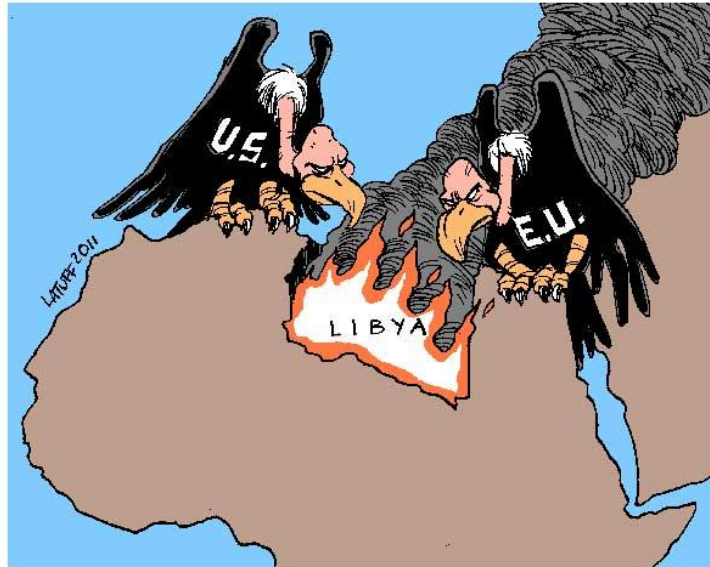

Како је НАТО уништио Либију

16.11.2015. - Када је Џорџ Буш одлучио да изврши инвазију на Ирак и да промени тамошњи режим, Колин Пауел, тадашњи државни секретар САД, рекао је свом шефу: „Постаћеш поносни власник 25 милиона људи. Поседоваћеш све њихове наде, аспирације и проблеме”

Јенс Столтенберг, генерални секретар НАТО-а, рекао је прошле недеље, четири године после смрти пуковника Муамера Гадафија, да НАТО „није завршио посао збацивањем председника Гадафија” и да је сада Алијанса спремна да уложи средства у обуку либијске војске, али и у изградњу владиних институција у тој земљи. И други високи званичници НАТО-а сада отворено признају да је у Либији још тада требало учинити више, како не би постала оно што је данас – само још једна с дугог списка блискоисточних држава које су пропале.

Египатски председник рекао је прошле недеље Дејвиду Камерону у Лондону да би могао да заврши „мисију” коју је започео у Либији како би спречио могућност да та држава постане још једна земља којом ће доминирати исламисти, као што је то случај са Сиријом. Председник Абдел Фатах ал Сиси упозорио је на то да је Либија постала „опасност која прети свима нама”, сугерисао да би Британија и остале чланице НАТО-а требало да „помогну народу Либије и њеној економији” и додао да би „требало стопирати доток средстава и оружја екстремистима”. (Постоји, наравно, у овоме извесна иронија јер је, чим се арапско пролеће проширило на Египат, Хилари Клинтон, тадашња америчка државна секретарка и блиска пријатељица Сузана Мубарак, а садашњи председнички кандидат демократа, схватила да Сједињене Америчке Државе не могу себи да приуште још једну пропалу државу на Блиском истоку и да би, стога, биле сасвим задовољне тиме да допусте да један диктатор замени другог зарад стабилности.

Обама, нобеловац и миротворац, накнадно се сложио с овим виђењем Клинтонове, али је био довољно уздрман догађајима на другим странама да препозна шта је реалполитик, упркос сопственој идеалистичкој реторици. **САД, Француска и остали у међувремену су зарадили богатство продајући оружје том пријатељском диктатору.**

Боље икад него никад? Не бих се сложио. За Либију је већ прекасно и за народ те земље који пати. **Чланице НАТО-а, и остали Европљани, уништили су Либију уз помоћ Сједињених Америчких Држава.** У циничној и мало је рећи непоштеној злоупотреби доктрине Уједињених нација о праву на одбрану **убедили су Савет безбедности Уједињених нација да допусти ограничену војну интервенцију у Либији, која се заснивала на тврдњама о „геноциду“ који против свог народа спроводи председник Гадафи. Чињеница да је Гадафијево тело пронађено неколико недеља касније, у јарку поред пута, није изненадила многе од нас.** Даунинг стрит и остали у НАТО-у надали су се да ће „лаган” (петпарачки) приступ упалити у Либији након Гадафија, имајући у виду релативан успех кампање за његово свргавање, коју је предводио НАТО. Тај приступ показао се као неуспешан.

Осим тога, судећи према британским безбедњацима, **Либија је постала примарни извор илегалног оружја.** То оружје потпаљује хаос у 14 земаља, укључујући **Сомалију, Централноафричку Републику, Нигерију и Нигер.** **Катар помаже у транспорту либијског оружја у Сирију, где руско оружје које је купио Гадафијев режим завршава у рукама исламских фундаменталиста и побуњеника.**

Кад је Џорџ Буш одлучио да изврши инвазију на Ирак и промени тамошњи режим, Колин Пауел, тадашњи државни секретар САД, рекао је свом шефу: „Постаћеш поносни власник 25 милиона људи. Поседоваћеш све њихове наде, аспирације и проблеме”. Ипак, педантно састављене планове за период после инвазије, које су припремиле Уједињене нације и амерички Стејт департмент, **поцепао је Доналд Рамсфелд, секретар одбране, који је више волео да „нема план”.**

Авганистан је потпуна пропаст, а постаје још горе. Ирак се једва држи као самостална држава, Либија је пропао случај. Сирија се урушила.

Збркана и наизглед бесциљна интервенција НАТО држава и осталих дозволила је континуирано и свакодневно разарање и уништавање једне чудесне земље и народа. То што нико није разумео и прихватио чињеницу да су сиријски диктатор, био он монструм или не, и његов евентуални легитимни заменик морали да буду део неког мировног процеса **довело је до тога да ће бити тешко тамошњи покољ привести крају.**

НАТО, Сједињене Америчке Државе и њихови остали савезници „увалили су нас у ову збрку” будући да нису успели да схвате да мир не може бити ни саграђен ни одржан на бази војног плана који је развенчан од било какве политичке или економске стратегије. Без ових претпоставки, међународна интервенција неће успети.

У земљама побуњеним као што је то Авганистан порука „непријатеља” запањујуће је једноставна: „Ови странци ће отићи. Ми ћемо остати. Држите се нас, ми смо вама будућност”.

Наш једини одговор морао би да буде такав да народу пружи реалан избор – створити сигуран и одржив економски и политички темељ на којем је, уз нашу сталну помоћ, могуће саградити бољу будућност и праву алтернативу.

Укратко, можда је река избеглица која тече Европом помогла политичарима и војницима да увиде сопствени неуспех, да размисле о последицама њиховог интернационалног авантуризма, који је изазвао највећу миграцију народа од 1945. и да би, уместо што очекују захвалност за то што те избеглице, који долазе углавном из **Сирије, Ирака, Авганистана и Либије**, великодушно примају, требало да се осете посрамљеним за метке које су с намером испалили а који су покренули целу лавину.

Аутор је бивши помоћник генералног секретара Уједињених нација

Џулијан Харстон,
Политика